

Tartalom

- Gólyabál 2001
  - Új tanáraink bemutatkoznak
  - Nem minden fénylik, ami Arany
  - Lánc-reakciók
  - Hajnal (vers)
  - Cím nélküli novella
-

Gólyabál 2001

Mivel tavaly mi voltunk a gólyabál áldozatai, idén külön kíváncsisággal mentem el; kíváncsi voltam rá, hogy mit produkálnak az idei elsősök a "versenyeken", de persze a hangsúly idén is a szórakozáson volt. 13-án szombaton 18:00-kor kezdődött a buli. Én csak a "vetélkedő" közepére értem oda, de azért nagyjából tudom, mik voltak a feladatok. A negyedikesek állították össze őket idén is. Volt mindenféle, de azt hiszem, sokkal jobb lesz, ha erről nem én mesélek, hanem inkább egy áldozatot kérdezőnk meg, aki nem más, mint a 9.A-s **Hartyánci Mátya**.

"Először is rögtön az elején megköszönöm azoknak, akik voltak olyan rendesek, hogy saját pénzüket feláldozták, hogy a 9.A nyerjen. Miután önként vállalkoztunk a szívatásra, elgondolkodtam, hogy normális vagyok-e. Viszont megkönnyebbültem, amikor megkaptuk a versírói feladatot. Osztálytársaim kedvesen átadták nekem a feladatot. No mindegy, a táborban egészen jól sikerült a versírás. Otthon átírtam a Nyál egyik dalát, a Csóró vagyok címűt (a Nyál az én zenekarom, ami rockot, metált, meg kevés punkot játszik, egyelőre sajnos eléggé amatőr módon). Csütörtökre berekedtem, és a Fekete is elhatárolta magát az énekléstől. A csajok - a szöveg tartalma miatt - nem jöhettek szóba, ezért a refrént törölhettem. Ráadásul egy balesetben a bal lábamon a csonthártya is begyulladt, nagyon fájdalmassá téve a járást. Eljött a szombat délután, és egy adag Algopyrinnel a zsebemben indultam el a Révaiba. Már tudtam, hogy mi fogunk kezdeni. Gondolom, láttátok a lábam remegéséből, hogy nem nagyon szeretek nagyközönség előtt szavalni. Hála istennek, jól sikerült az első próba. Itt jegyzem meg, hogy Fekete elvállalta a szereplést, úgy, hogy nem tudta a szöveget. Taps neki. A következő versenyszámhoz érdemlegeset nem tudok hozzáfűzni, viszont az énekléshez igen. Mivel nagyon jó hangulatom lett, rögtön jelentkeztem. Nosza, nem hiába jártam nyolc évig zeneiskolába. A szöveg ment - mivel sokat gyakoroltuk éneken -, csak az a fránya zene ne lett volna. A színpadon rohagálni nem tudtam, egyrészt a lábam, másrészt a mikrofon és a discman zsinórjának rövidege miatt. Nem baj, maradt a hajrázás. A sminkelésnél Fekete sikerrel vette a feladatot, többek szerint hasonlítottam a pólómon lévő HIM-re. A vetkőzésre kicsit bevadultam: egy kis vetkőzőshow-t produkáltunk Feketével, aki egy szál boxerban állt a színpadon... A banánevés szerintem egy kicsit megalázó volt a lányok számára, de ahogy jól láttam, az E-s csaj nagyon hamar végzett... Nem gondoltam volna, hogy bekerülünk az első kettőbe, de a pénzgyűjtésnél szerintem jóval több esélyem volt, mivel az elsősökkel nagyon jóban vagyok. Ja, nagyon köszönöm az idősebbeknek is, akik nekem - és a zsűrinek - adták az aprójukat. Azért az ötszáz forint különbség nagyon kevés volt. A tortát felajánlottam a közönségnek, de mivel senki se kért belőle, otthagytam a hangfalon. Remélem, valaki elvitte, mert én belekóstoltam, és nagyon finom volt.

Az avatás számomra eléggé fájdalmasra sikeredett a lábam miatt, ugyanis addigra elment a hatása, és ugyebár alkoholra nem szabad gyógyszert szedni. Köszönöm a csapat többi tagjának is, hogy nem maradt otthon. A tánc rész a díszteremben nagyon jól sikerült, a zenekar is jó volt, csak a sok biztonsági volt zavaró, meg hogy nem volt Manson. A tombolásból nem lett verekedés, így komolyabb sérülés sem történt, bár többen láttak embereket kezükben fogakkal... Alapjában véve elmondhatom, hogy igen jól érzetem magam."

Lent, az alsó tornateremben szokás szerint a "tuc-tuc", vagyis a Disco rész működött, DJ Ice szolgáltatva az est nagy részében a zenét; volt füst dögivel, alig lehetett látni valamit tőle, és táncolhatott mindenki kedvére a bömbölő zenére. Meglehetősen forró is volt a hangulat, ami nem feltétlenül a kedélyeknek, sokkal inkább a terem szellőzésének volt köszönhető, mert az szinte végig zsúfolásig tele volt. Az aulában pedig a műsor - és vagy három-negyed órás hangolás/gyakorlás - után az "alter" ment, aki erre a zenére bukik, az ott ki is élte magát rendesen (bár mint egyesek megsúgták nekem, az igen aktív security-s urak miatt a pogozás sajnos elmaradt, mert aki megpróbálta, azt igen alacsony ívben kipenderítették a teremből, majd másodsorra már a buliból is. Úgy 10-ig volt élőzene, utána már csak kazettáról (CD-ről? Mp3-ról?) ment a zene. Összességében nagyobb konfliktusról nem értesültem, villám közvélemény kutatásom szerint mindenki nagyon jól érezte magát, és természetesen jövőnk jövőre is!

Új tanáraink bemutatkoznak

Csete Lajos

Az általános iskolát Markotabödögen végeztem, a középiskolát a kapuvári Felsőbüki Nagy Pál Gimnáziumban. Két alkalommal, összesen másfél évet voltam katona. A szegedi Tudományegyetem matematika-fizika tanári szakán végeztem 1986-ban. 8 évet tanítottam a kapuvári Felsőbüki Nagy Pál Gimnáziumban és 7 évet a győri Szent-Györgyi Albert Gimnázium és Szakközépiskolában.

Szalay Rita

1990-ben érettségiztem itt, a Révaiban, s gimnáziumi éveimről sok szép emléket őrzök. Szerettem ide járni, jó hangulatú osztály volt a miénk, s azt, hogy mennyire jóban voltunk, bizonyítja, hogy sokáig évente tartottunk osztálytalálkozót. Az utolsón, 2000-ben arról tudtam beszámolni, hogy még a Deák Ferenc Közgazdasági Szakközépiskolában tanítok. Azt is tudták már rólam, hogy Pécsen végeztem a JPTE BTK magyar-orsz szakán, majd utána két évig autista gyerekekkel foglalkoztam. Ha legközelebb találkozunk, már elmondhatom, hogy visszatértem a Révaiba. Először furcsa volt tanárként, s nem ügyeletes diákként belépni a tanáriba. Szokatlan volt tegezni egykori tanárainkat. De a sok újdonság mellett érzem az állandóságot: a kapu kilincsét még ma sem fogja meg senki sem.

Szeredi Éva

Több mint hét éve, egy szeles májusi napon a harmadikosok nevében búcsúztattam a Révai ballagó diákjait. Nagyon szerettem őket, felidéztem a közös kirándulásokat, táborokat, és azt kívántam nekik, hogy a szép élményekből erőt merítve sikerüljön megvalósítaniuk terveiket, álmaikat a "nagybetűs életben".

Eközben örültem, hogy nekem még van egy évem a Révaiban, de azt is tudtam, hogy ha tovább kell lépniem, az új iránti kíváncsiság és örömteli izgalom erősebb lesz a szomorúságnál, amit a búcsú jelent. Eszembe jutott, hogy amikor kis falum általános iskolájából elballagtam, meg voltam róla győződve, hogy olyan jól már soha seholy nem fogom érezni magam. Hiszem bejártam az úttörőtáborokat (akkoriban már csak a neve volt a régi), a népdalkörünkkel a fél országot, rajongtam a matekért, a természetért - és szinte minden csínyben részt vettem, amit az osztálytársaimmal kitaláltunk...

Aztán a Révai német-angol nyelvi osztályában még több barátot, élményt, tudást szereztem, eljutottam Erfurtba, és a népdalkör mellett/helyett az énekegyüttessel jártam szerepelni. Miután pedig eldöntöttem, hogy némettel és matematikával szeretnék foglalkozni, Szeged egyetemét céloztam meg.

Az ország másik csücskében nyílt ki számomra igazán a világ: E város jelentette a szabadságot, az önállóságot, a város szívében levő albérlet a második otthonomat; a Concentus kórust a legjobb barátaimmal, a kalandozásokat a különböző tudományok (ökológia, földrajz, néprajz, zene) terén. Az első munkahelyemet, ahol annyi sok szeretetet kaptam a gyerekektől (akik néha magukról megfeledkezve anyunak szólítottak) és a kollégáimtól, aztán a két gyakorlótanítást a gimnazistáknál, ahol megismertem és megszerettem ezt a korosztályt. És innen indultam eddigi legnagyobb utazásomra is: ösztöndíjjal 4 hónapot töltöttem Frankfurtban, ahol a világ minden tájáról származó emberekkel ismerkedtem meg, és azóta is tartom velük a kapcsolatot.

Nagyon nehezen váltam meg a napfény városától, de amikor eljöttem, már tudtam, hogy egykori iskolámban fogok tanítani. A Révaiban szereztem meg azt a tudást, amivel bejutottam az egyetemre, és azokat az élményeket, amelyek visszahoztak ide. Mindig arra gondolok, milyen meghatározó volt számomra, hogy az általános iskolától kezdve az egyetemig igazi tanáregyéniségek segítettek megtalálni a saját utamat, most pedig előttem is itt áll a nagy feladat. Mert amit 7 éve a ballagóknak még csak kívánni tudtam, azért most nagyon sokat tehetek, és ha csak egy töredékét is sikerül átadnom annak a tudásnak és szeretetnek, amit kaptam, akkor az én álmom is teljesül. Ugye, Ti is segítetek?

Nem minden fénylik, ami Arany

Sajnos, nem minden fénylik, ami arany. Ezzel a kijelentéssel részben egyetértek. Az "Arany" János Tehetséggondozó Program egyik tanulója vagyok. Az egész program szép és jó, amíg nem találkozunk azokkal a dolgokkal, amik a háttérbe szorítják a szép és jó dolgokat. Okos volt az az ember, aki kitalálta a programot, csak ő nem tudta beleélni magát a mi helyzetünkbe. Talán az egy nagy gond mindenki számára az, hogy nem vagyunk szabadok, minden lépésünkről tudnak, mi viszont mindent csak az utolsó pillanatban tudunk meg. Ezért alig várjuk a hétvégét, hogy hazamehessünk, s kipihenjük egész heti fáradságunkat.

Különbözik nem rossz ez az egész, csak fárasztó. Ez talán a nagy felelősségtudat miatt van, és mert mindenhova rohannunk kell. Amikor bennmaradás hétvége van, nagyon jó és látványos a program, nagyon tetszik. De ilyenkor nem tudom kipihenni magam, ezért teljesen kivagyok. Minden jóban van valami rossz. De számomra ez még elviselhető, mert érdekel a világ, amiben élek, és az emberek, akik körülvesznek. Az iskola nagyon jó, és büszke vagyok magamra, hogy ide járhatok. Az, hogy tanulni kell, természetes, hiszen most ez a kötelességem.

A kollégium szintén jó, bár jobban szeretném, ha szabadabb lehetnék, ez az, amiből több lehetne. Így könnyebb lenne a koleszos élet.

Az nagyon igaz, hogy nem minden fénylik, ami arany. De mégiscsak arany. És az arany magában is szép. Csak meg kell tanulni elnézni a rossz felett és a jót látni a dolgokban. Megpróbálni szépnek, jónak látni az életet. Egyelőre ez van, ezt kell szeretni.

Számomra segít mindezeknek elviselésében az, hogy a problémáinkat egymás között megbeszéljük, megpróbálunk segíteni egymásnak abban, hogy meglássuk a rosszban a jó dolgokat. Az osztálytársaim jó fejek, ők is segítenek ebben és a kikapcsolódásban.

Németh Eszter 9.E

Az ember azt hinné, hogy az Arany a legtökéletesebb, legjobb, legszebb, a legfénylőbb. Lehet az Aranyak rossz tulajdonsága is. Ezt nem biztos, hogy ismerjük. Lehet, hogy valamit a jó tulajdonságáról mutatnak be, de a hátrányait nem sorolják fel. Úgy, mint nekünk, "Aranyosoknak" nem mondták el a program összes hátrányát. Annyit mondtak, hogy sokat kell tanulni, de ezt mi is tudtuk.

Rengeteg hátránya van ennek a programnak, de ezen lehet segíteni, mint amikor megtisztítjuk az aranyat, és akkor az fénylik. Ha viszont sikeresen elvégezzük ezt a programot, akkor, mint a tiszta aranyra, nagy lesz a kereslet. Az Aranyak komoly súlya van, törhetetlen, és fénylik, mint a büszke révais. De ahogy a cím is mutatja, nem minden fénylik, ami Arany, vagyis mi az Arany János Tehetséggondozó Program keretében tanulunk, mégsem tudunk még mindent, és még nem tudjuk megállapítani valamiről, hogy Arany, vagy csak fénylik. De az évek múlásával mi értékesebbek leszünk, mint valami fénylő tárgy az arany.

Fodor Richárd 9.E

Én, mint az Arany János Tehetséggondozó Programban résztvevő diák, tanúsítani tudom, hogy a programban a látszat ellenére a rossz dolgok is megtalálhatóak. E programban résztvevő diákok heti programja nem is áll másból, mint felkelésből, tanulásból, evésből és különböző délutáni elfoglaltságokból. Ilyen az úszás, az életvitel, a tanulás-módszertan és a városnézés. Ez nem is lenne

oly rossz, de néha azt érezzük, hogy oxigénhiányban elhalt már agyunk, és testünk be van zárva egy "magánzárkába". A Tisztelt Olvasó most biztos nem érti, hogy miért, de ígérem, hogy meg fogja érteni.

Az igaz, hogy az úszás és a városnézés a szabadban történik, viszont a hét többi részében bent vagyunk a kollégiumban. Mivel az osztály egésze faluról jött a Nagyvárosba, hozzászokott a friss levegőhöz, ami egy bezárt szobában nem található meg. A "magánzárka" viszont a másik nemtől való elzártságot jelképezi. Minden rosszat ellensúlyoznak viszont a csütörtöki kimenők, s az, hogy mennyire igyekeznek a körülöttünk "élő" nevelőtanáraink azon, hogy otthonosabbá tegyék környezetünk. Ilyen igyekezet eredménye a tanulószobában - ahol a szilencium (kötelező tanulás) zajlik negyed öttől fél hétig - megtalálható képek összessége.

Kiss Péter 9.E

Elindult az "Arany János Tehetséggondozó Program" a Révaiban. Sok minden vonzza az egyszerű halandót, amint olvasgatja a pályaválasztási útmutatót, vagy hallgatja azokat, akik a programhoz való csatlakozásra buzdítanak minket. Nem mondom, hogy megbántam: saját döntésem volt, és hát saját magát elmarasztalni az embernek nem éppen kellemes dolog!

Engem - és azt hiszem, a többieket is - ez az iskola vonzott. Mert a "Révai" szó magába foglal mindent, amit egy ennyi idős diák eltervezhet magának: továbbtanulást, jövőt... Csak az a bökkenő, hogy én nem átlagos, magolós lány vagyok. Én nagyon szeretek élni, és valójában ezt szeretem csinálni a legjobban. Tudom a tanulás fontosságát is, de ez nálam párhuzamosan is tudna működni. Na és itt jön az a bizonyos dolog, ami nagyon sokszor elgondolkodtat. Itt vagyok 7 kilométerre az otthonomtól, s nap mint nap látom volt diáktársaimat boldogan, kiegyensúlyozottan. Hát ez rám 3 hónapja nem éppen jellemző. Soha nem sírtam még ennyit, mint ez alatt az idő alatt. Idegi megterhelést jelent a kollégium.

Mi nem egyszerűen tanulók, mi révaisok vagyunk. És ez megkülönböztetést jelent. Bennem óriási félelem és bizonytalanság rejtőzik, ami eddig soha nem volt. Hiába tanulok éjfélig, még nem vagyok biztos a dolgomban, s az még tetézi a problémát, hogy ha nem is sikerül a megnyilvánulásom.

Sok mindent nyújt a program, főleg anyagilag, ami jól is jön, de ez nekem nem vigasz. Szeretnék a szüleimmel és a barátaimmal többet lenni, főleg most, hogy közeledik a karácsony. S nem 3 hétig decemberben bent maradni!

Antal Szabina 9.E

Lánc-reakciók

Ilyen az élet! - mondják leggyakrabban a résztvevők és a kommentárok. Ilyen az élet? Akkor már régen rossz, szerintem legalább is. Azt hiszem, az élet nem maga a merő rivalizálás, a tisztességtelen kiszorítósi, az érdekharc, a gátlástalan kontraszelekció. Remélem, a nézőnek sikerül megmaradnia a külső szemlélő szerepében, ellen tud állni a rá zuhogó agresszióknak, felsőbbrendűsködő gúnyoknak.

Miközben a műsorvezető megjegyzéseivel a tudás elsődlegességét hirdeti, éppen egy olyan játékot vezet, amelyben a látottak ennek ellenkezőjét bizonyítják. Olykor már szinte a nézőnek is megalázó, hogy a két "legerősebb" láncszem 30 kérdésből ötre tud válaszolni.

Gondolom, alapos pszichológiai tervezés folyhatott a műsor előkészítésének időszakában. Adhatna leckét ez a vetélkedő önismeretből, stressztűrésből, humán etológiából, de azt hiszem, az átlagos néző nem ezért ül a képernyő elé. Ezt pedig tudniuk kéne a műsor készítőinek. Mint ahogy azt is, hogy az ott történtek nem (csak) modellezik az életet, hanem közvetítik is a mintákat. Az átlagnéző már amúgy is aszerint él, ahogy a dobozból érkező agymosás tanítja neki. (A legtöbb, mi adható, a

... kávé! Az igazi szabadság a ... mobilcsomag! Legyen Ön is milliomos! Multimilliomos! Most vagy soha! Nincs kegyelem!)

Áldom a távirányító feltalálóját: mivel a műsor szerkezete abszolút következetes (mondhatnám: monoton és unalmas), szépen át lehet nézni valahová, amíg az önismétlő, mechanikus, előre gyártott cikizés, a kiszavazás, magyarázatkérés tart, aztán vissza az újabb kérdéssorra. Az tényleg jó benne. A kacsintás elől aztán megint menekülök. Ahol segítség helyett intrika, fair-play helyett önzés, ott nem szívesen lennék cinkos.

Vajon mennyi időt szántak a műsornak a távolabbi tervekben? Vajon kell-e majd Krisztának egy idő múlva pszichiáterhez járnia tudathasadással? Vajon miféle variációkat lehet még pénzhajsza vetélkedőkre kitalálni? Tartsunk velük legközelebb is?

Viszlát!

Dr. Juhász Attila

U.i.: Ez a Bázis se kutya, de legalább szintén megvan a magyarázat: igaz, hogy ordítva, megalázva, testben-lélekben a végsőkéig meggyötörve, de közösséget formálnak a versenyzőkből... Hogy aztán legyőzzék egymást... A győri játékos, V. I. azt mondja, azóta is összejárnak. Én szívesebben ismerkedem máshogy...

Hajnal

A hajnal egy sötét fátyol,
Magasan úsznak a fellegek;
Tompá villanylámpa- fényben
Égnek a dombok, s a hegyek.

Megélednek lassan a színek,
Az ég alja véres teljesen;
Előre dobta már nyalábjaikat a nap,
Tudomást róla nem vesz még senki sem.

Nem mozdul még semmi a berkeken,
A szél felsóhajt a lombokon;
Messze, csendes tág tereken
Alszanak szántók a dombokon.

Már nem bújhat el a hajnali táj,
Az ég alja derül, fényesen remeg;
Elillan a hajnal, e furcsa báj,
S tovaúsznak a fellegek...

Farkas Ádám, 10.B

2001. október 23-án, a délutáni órákban hazafelé tartva egy fiú összeesett az utcán. Aznap teendőit még éppen befejezte, és meghalt. A város központjában, a nagykönyvtár előtt parancsolt megálljt a sors. Eldőlt, mint egy zsák, pontosabban kidőlt a sorból. Két fiatal lány, ki a fiú mögött sétált, jót nevetett, s továbbment. Talán még meg is jegyezték magukban: "Nézd már a szerencsétlent, jól pofára esett." Jó öt perc is eltelhetett már, mikor egy idős hölgy kilépett a könyvtár ajtaján, s odarohant a fiúhoz. Lehet, hogy most vette csak észre őt, de az is lehet, hogy már egy jó ideje bámulta a kirakatüvegen át, és nem mert cselekedni. Azt hitte, fantáziál, éppen olvas, és amit lát, az nem is most történik, tán nincs is.

A temetés október 30-án volt a központi temetőben. Igazán szép koporsója volt. Lehet, még maga is ilyet választott volna, de hát túl fiatal még ahhoz, hogy ilyenén gondolkodjék. Amint már mondtam, szép temetés volt, már amennyire szép lehet egy temetés. Az ismerősök mind ott voltak, a szülők is. Mindenki elment valamiért. Valamennyien másért szerették, vagy nem szerették, de még aki nem szerette, az is ott volt, s végighallgatta a szertartást, közben pedig megpróbált olyasfajta arckifejezést erőltetni arcára, mint ami azok arcán volt, akik szerették őt. Emberek álltak körül a koporsót. Távolról csak egy tömeg, sok fekete ruhás, s köztük egy fadoboz. Egyvalami volt, mi másnak tetszett köztük, ami kiemelkedett a tömegből, a koporsó. És milyen érdekes, hogy az egyetlen ember, ki a körülötte álló fekete ruhásokat nem tömegként látta, éppen a benne fekvő fiú volt.

Horváth Andor 12.B